

[Økonomiministerens.]

spørgsmålet er altså, om det bør have virkning for kommende pristal. Det ligger jo sådan med lovgrundlaget, at bestemmelser herom findes i lov om beregning af reguleringspristal af 2. februar 1963, og jeg vil gerne citere § 3, 2. stk. Det siges her:

„Såfremt der af det offentlige ydes tilskud til en almindelig nedsættelse af prisen på en vare eller tjenesteydelse, der indgår i reguleringspristallet, og tilskud ydes eller kan beregnes med et beløb pr. enhed af varen, tillægges dette beløb ved prisberegningen.“

Der opstilles altså i denne paragraf to betingelser, som begge må være opfyldt, for at et beløb skal medtages ved prisberegningen. Det skal for det første være et offentligt tilskud til en almindelig nedsættelse af prisen på en vare, der indgår i reguleringspristallet, og dernæst skal tilskuddet ydes eller skal kunne beregnes med et beløb pr. enhed af varen. Jeg kan ikke se, at disse to betingelser er opfyldt i relation til det tilskud, vi drøfter i dag, og kan derfor ikke se, at der er grundlag for at indregne det i pristallet.

Hvad den første betingelse angår, er det da i hvert fald tvivlsomt, om man kan sige, at det beløb, det drejer sig om, er tilskud til en almindelig nedsættelse af prisen på en vare. Det er et tilskud, man har truffet aftale med landbruget om som led i en aftale, hvis anden side er, at landbruget har afstået fra at begære højere priser på hjemmemarkedet. Som allerede landbrugsministeren har sagt, er det ikke muligt eksakt i kroner og øre at beregne, hvad en nøjagtig kompensation for dette afsavn fra landbrugets side ville angive. Det er jo altid sådan, at aftaler om hjemmemarkedspriser træffes ikke ved et diktat af monopoltilsynet, men ved en forhandling mellem landbruget og monopoltilsynet. Der vil altid dér være en vis margen for, hvor store omkostningsstigninger man skal indregne osv. Og dertil kommer jo, at én ting er, hvilke priser man fastsætter, en anden ting er, hvilke indkomster et givet sæt priser giver landbruget, og det afhænger jo igen af markedsforholdenes udvikling, købekraften osv. i den pågældende periode.

Så vidt den første betingelse. Endnu mere klart er det efter mit skøn, at den anden betingelse ikke kan være opfyldt, for der

står jo, at tilskud skal ydes eller skal kunne beregnes med et beløb pr. enhed af varen, og det er der jo ikke tale om her; der er ikke nogen mulighed for at omregne dispositionsfondens afsætningsfremmende foranstaltninger som ganske bestemte antal ører pr. kg af den ene og den anden landbrugsvarer. Derfor kan jeg ikke se rettere, end at lovens betingelser for, at et tilskud skal indregnes, ikke er opfyldt, og beløbet skal ikke og kan ikke tillægges ved prisberegningen.

Ordføreren for forespørgerne (Aksel Larsen): Der har fra forskellig side igen været talt en del om sagkyndige juristers meninger om det problem, vi diskuterer her, og selv om jeg sagde, at jeg behøver ikke at diskutere det, giver de fremsatte bemærkninger mig anledning til at sige noget.

Det er jo ikke, fordi jeg i almindelighed er fjendtligt indstillet over for juridiske professorer, men jeg er bare skeptisk i den forstand, at jeg mener, de skal ikke bestemme, hvad folkettingen skal mene om et lovgivningsanliggende eller en forfatningsretlig sag. Så kan det godt være, at jeg er miljøskadet derved, at jeg på et ret tidligt tidspunkt fik en vis despekt for juridiske professorers responsa; det var i 1941. Nu står der jo i grundloven, — og jeg beder om tilladelse til at drage det frem her, for det skal man tænke over — der står i grundlovens § 78, at foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold osv., kan opløses, men det kan kun ske ved dom, og så står der i stk. 3:

„Ingen forening kan opløses ved en regeringsforanstaltning. Dog kan en forening foreløbig forbydes, men der skal da straks anlægges sag imod den til dens opløsning.“

Og dog blev et parti forbudt i 1941, og det blev gjort ved en regeringsforanstaltning, og der blev ikke anlagt sag, men en måned senere vedtog folkettingen en lov, der sagde, at det pågældende parti var ulovligt, og dette var godkendt af en af de højeste statsretlige autoriteter i dette land, professor Berlin, som forklarede, at når der stod i grundloven, at det skulle ske på den og den måde, så var det helt korrekt, at det skete på en helt anden måde, på lige den modsatte måde. Ja, man må altså undskylde, men den slags virker jo på et menneske, der er ude for det, så man siger: skal det være jurister,